

سَدُومَ وِ عَمُورَه

یگ روز سه نفر دَ دیدونِ حضرت اِبراهیم آمد و حضرت اِبراهیم اونا ره مهمو کده نان دد. بعد ازو امو سه نفر بال شد تا که دَ شارِ سدوم بوره و اِبراهیم ام بال شد تا اونا ره روبراه کنه. مگم خداوند گفت: ”ما پلان خوره از اِبراهیم تاشه نمونم چونکه ازو یگ قوم کُته و زورتو جور موشه و پگِ مردمِ دُنیا تَوَسَطِ ازو صاحبِ خیر و برکت موشه. ما از دستِ مردمِ سدوم و عموره غدر شکایت شندم و گناه های ازوا زیاد شده. پس دَ اونجی رفته مینگریم که امی رقم استه یا نه. اگه نبود، خیره.“

امزو سه نفر دویی شی سون شارِ سدوم رفت، مگم اِبراهیم امونجی مند و قد خداوند گفت: ”خدایا، آدمای خوبه قد آدمای بد یگ جای نابود مونی؟ فرض کو دمزو شارِ پنجاه نفر نیک و صادق موجود بشه، امو شار ره باز ام خراب مونی و امو پنجا نفر ره نگاه نمونی؟ ای چی رقم ممکن استه

که قاضی تمام دُنیا خن آدمای خوب و آدمای بد یگ رقم رفتار کنه؟”

خداوند گفت: ”اگه پنجاه نفر خوب و صادق ره دَ شارِ سُدوم پیدا کنم، ما تمام شار ره از خاطرِ ازوا نِگاه مُونم.“

ابراهیم گفت: ”دز مه آدمِ ناچیز و خاکی اجازه میدی که قد از تو توره بگم؟ اگه دَ شارِ سُدوم فقط چل و پنج نفر نیک و صادق موجود بشه، از خاطرِ پنج نفر کمتر، شار ره از بین موبری؟“

گفت: ”نه. اگه چل و پنج نفر صادق و باتقوا دَ اُونجه بشه، شار ره از بین نموبرم.“ و ابراهیم امو رقم زاری کده ریی بود که دَ آخرِ گفت: ”ای مولا، قار نشنی، که اینمی آخری توره مه استه. فرض کو اگه ده نفر خوب دَ اُونجی پیدا شنه؟“

گفت: ” دَ رُوی دَه نفرِ صادق و باتقوا اُونجی ره خراب نمونم. ” وختیکه خُداوند تورِه خو ره قد ابراهیم خلاص کد ابراهیم دَ جای خو پس رفت.

بعد از دیدونِ ابراهیم اَمزُو سیه نفر که ملایکه بود، دُوی شی دَ وختِ آفتو شِشتو دَ شارِ سدوم رسید. اَمو وخت لوط، برار زاده ابراهیم، دَ درگه شار شِشتد. وختیکه اونا ره دید او خود ره طرفِ زمی خَم کده گفت: ” آی صاحب، اِمشاو دَ خانه غلامِ خو مهمو شنید و شاو ره دَ خانه مه تیر کنید. ”

اونا گفت: ” نه، مو دَ میدانی یی شار شاو ره تیر مونی. ” مگم لوط زیاد شله شد تا که اونا راضی شده دَ خانه شی رفت. و او دزوا نانِ پطیر پخته کده خوب مهمانی دد.

مگم پیش ازو که اونا خاو کنه، مرد های شارِ سدوم خانه لوط ره مُحاصره کد و چپیغ زده موگفت: ” او دُو آدم که

اِمشاو مِهْمون تُو شُدِه پيش از مو بَيْرُو تاكه مو اونا ره
بِنَخشى و لِدْت بُبِرِي؟“

لُوط از خانه خُو بُر شُدِه دَرگه ره از پُشت خُو بَسْتِه كد و
دَزوا گُفت: “بِرارا، خاهِش مُونم كه اِي كارِ زِشت ره
نكُنيد. ما دُو دُخترِ جوان درُم. اونا ره دَزشمو تَسَلِيم
مُونم. هر كاري كه دِل شَمو ميخايه قد ازوا بَكُنيد، مگم
دَزِي آر دُو

مِهْمون مه كار نَكْرِيد ، چراكه اونا دَ خانه ازمه مهمواسته و
مهمو عزيزِ خُدا استه.“

اونا گُفت: “از دَم رُوي مو پَس شو!“ و دَ بَيْنِ خُو گُفت:
“مو اِي بيگنه ره دَ بَيْنِ خُو جاي دَدِي، آلي اِي آمده مو ره
پَند ميديه؟!“ و بَسَم لُوط ره گُفت: “قد از تُو ازوا كده
بدتر كار موني.“ و اونا دَ بَلِ لُوط حمله كده سُون داخلِ
خانه پيش رفت كه درگه خانه شِي ره ميده كنه.

مگم اُو دُو نفر دِست خُو ره دِراز کده، لُو ط ره داخلِ خانه کش
کد و درگه ره بند کده نفرای حمله کَدَنی ره دَ بَرُو کور
کد تاکه نَتَنه درگه خانه ره پَیدا کنه.

اُو دُو نفر از لُو ط پُرسان کد: ”دَمزی شار قوم و خیشِ دیگه
اُم دری؟ هر کسی ره که دَشته بَشی، اونا ره ازینجی بَدَر
کُو. ازی که گناه از مردُم ازی جای بیحد کلو شُدِه خُدا مو
ره ریی کده که ای جای ره تباه کنی.“

پس لُو ط ازونجی رفت و دَ نامزادای دُخترن خُو گُفت: ”زُود
کنید!“ ازینجی بَر شُنید، که خُداوند ای شار ره تباه
کدنی یه!“ مگم ای توره دَ نظر ازوا مَسخره آمد.

صبای شی دَ دَم دَم روز واز شُدو، اُو دُو ملایکه شَلَه شُدِه دَ
لُو ط گُفت: ”زُود کُو! زَن و دُخترن خُو ره از اینجه بال
کُو تاکه شَمو قد مردُم شار یگ جای تباه نَشَنید.“ دَ
حالیکه لُو ط دِل و نادِل بود اونا دِستای لُو ط، زن و دُو

دُخترُون شی ره گَرفته اُونَا ره از شار بُرو بُرد، ازیکه
خُداوند دزوا رحم دَشت.

یگی ازو دُو نفر گُفت: ”بَلَدِ نِجَاتِ جَان خُو دُوتا کَنید و
دَ پُشتِ سر خُو توخ نَکنید! دَ کوهستو فرار کَنید، تاکه
تبا نَشَنید.“

مگم لُوط دَزوا گُفت: ”آی صاحب، ای رقم نَشَنه؛ ما
مِیترسُم که پیش از رسیدو دَ کوهستو ای بلا دامونگیر مه
شَنه و بُمُرُم؟ آلی که شمو دَ حق از مه خوبی کَدید، بیل
که دَ ای قِشلاقِ ریزگک بورُم که نزدیک استه.“

”خو دیگه، امی خاهش تو ره ام قبُول مُونُم که اُمُو قِشلاق
ره خراب نَکنم. پَس زود کُو ازی که هیچ کار نَمیتَنم تا
وختیکه دَ اُونجی نَرَسیدِ.“ آفتو دَ حالِ بُر شُدو بود که
لُوط دَمُو آغیل دَ نام صُوغَر رَسید.

خُداوند از آسمو گوگرد و آتِش ره دَ سرِ سَدُوم و عُمُوره بارند

و اُمُو شارها و تمام منطقه ره قد پک مردُما، خانه ها و نباتات شی مُکمل خراب کد. حتی زَن لُوط که د پُشتِ سر خُو توخ کد، سنگِ نَمک جور شُد.

اُموم روز، صبا گاه، اِبراهیم از جای خُو بال شُد. اُو سُون اَمزُو جای که دَ روزِ پیشنه قد خُداوند راز و نیاز کده بود رفت و از اُونجی طرفِ سَدوم و عَموره توخ کد. اوخته، دید که دُودِ تَریک اَمزُو جای ها مثل دُودِ کوره خِشت اَلّی باله موره.

خُلاصه، پیش ازی که خُدا شارای ازُو منطقه ره تباه کنه، اُو وعده ره که قد اِبراهیم کده بود، دَ یاد خُو اُورد و لُوط ره ازُو بلا نِجات دَد.